

ОТТОКАРЪ.

Азъ ща да ви слушамъ. Говорете. Азъ ща да имамъ опасна честь да бъда вашъ духовникъ.

ЕЛИЗА.

Има вече, господарю, много време, отъ когато вашето име е захванало да хвърга безрѣдници въ умътъ ми. Сичките мои роднини ви ненавиждаха смъртно. Почти сѣки день азъ слушамъ, че тие произнасятъ името ви съ ужасъ. Азъ са кржстѣхъ, когато тие говорѣха за васъ. Преди двѣ години моите братия погинаха по вашата заповѣдь. Отъ оная минута моята мисль бѣше привързана камъ васъ още по-силно и още по-нераздѣлно. Вие бѣхте оная сила, която ма накарваше да живея и да мисля и която ма заставляваше да ежнувамъ презъ нощите; вашиятъ ненавистенъ образъ смущаваше сичките часове на животътъ ми. Азъ никога не яскахъ да ви погледна, защото са боѣхъ да не увелича повече отвращението и ужасътъ на моите въображения. Най-послѣ, ненавистьта ми порасте до толкова, защото азъ са рѣшихъ да ви погуба. Азъ изливахъ сичкиятъ си медъ въ сърцето на единъ младъ юнакъ, който ма обичаше . . . Тоя юнакъ е единъ младъ студентинъ, който са нарича Улрихъ. Побуждаванъ безпрестанно отъ мене, тоя юнакъ състави противъ васъ могъществено ~~омазакъ~~ ~~п~~ ~~ви~~ ~~дѣлаше~~ ~~да~~ ~~стане~~ ~~жертва~~ презъ тая нощъ. Улрихъ трѣбаше да виѣзе при васъ съ помощта на едно писмо, което му бѣше дадено отъ Щаумера, и да ви убие. Но тая вечеръ азъ постидно откраднахъ това писмо и наислихъ да завѣзма мѣстото на моиятъ любовникъ. Разбрахте ли, ваше височество?

ОТТОКАРЪ.

Разбира са. Изъ сичкото това азъ вида, че когато ти си видѣла приближащата са смъртъ на Улриха,